

ELSA OG CORNELIA
SWÄRD

Rovdrift

KRIMI

På dansk ved
Lisbet Kjær Johansen

GYLDENDAL

Fredag den 9. september 2033

Han bevægede sin hånd. Det snurrede let i fingerspidserne, når dråberne slap taget i dem. De landede dumpt på den hårde overflade, han sad på. Som et ekko. Som en hjertelyd i dobbelttakt. Dryp-drop. Dryp-drop. Det sved som ild i de rifter, rebet havde slidt i huden, og selvom han ikke kunne se sine håndled, der var bundet bag hans ryg, var han ikke i tvivl om, at blodet kom derfra. Han vidste ikke, hvor længe han havde kaldt efter hjælp. Heller ikke hvor lang tid, der så var gået, siden han til sidst gav op. Måske nogle timer? Det føltes som timer. Nu var stilheden øredøvende i det uigennemtrængelige mørke. Ville det gøre noget, at han tog en lur? Måske ville han så vågne og opdage, at intet af det her i virkeligheden var sket?

Lysstofrørenes knitren kom først som en lettelse, som en redning fra mørket. Men det tog ikke mere end nogle sekunder, før øjnene havde vænnet sig til det hårde lys, og selvom skikkelsen i den anden ende af lokalet stod i skygge, var der ingen tvivl om, hvem det var. Da de isblå øjne lagde sig på ham, begyndte han at ryste.

Han åbnede munden for at sige noget. Bede om hjælp. Om nåde. Han ville fortælle om sine børn. De havde brug for ham. Han ville sige, at han ville gøre hvad som helst, at det ikke var for sent, men den tykke klud, der lå sammenrullet i hans mund fastspændt som en knebel, dæmpede lyden og gjorde stemmen grødet.

Hans blik flakkede efter en udvej. Lokalet, der nu lå badet i lys, havde stort set samme dimensioner på alle leder, og det var stort. Meget større end det havde føltes i mørket. Betongulvet var pletvist dækket af et indtørret brunt pløre. Ler? Bortset fra to tykke stolper midt i lokalet, forkromede rør langs væggen, render i gulvet og et par lange kæder, der hang ned fra en konstruktion i loftet, var lokalet bart.

Først da det begyndte at trække i fødderne, fik han øje på dem. Kæderne om anklerne. Forbløffelsen over at glide hen over gulvet paralyserede ham. Først da kæderne løftede fødderne op fra gulvet, begyndte han at stritte imod, men med hænderne bundet bag ryggen havde han ikke en chance, og da han vendte ansigtet mod gulvet, var lugten der. Lige under ham, hvor han nu hang, så lang han var, var der endnu et pløre, men stanken var så intens, at han fik kvalme. Erkendelsen ramte ham som en mavepuster. Blod. Koaguleret, iltet blod blandet med snavs. En anden havde hængt her før ham.

Det overfladiske åndedræt øgede koncentrationen af kullite i blodet, og svimmelheden, der fulgte bagefter, slørede hans syn. Manden foran ham blev først fordoblet, så til tre. Han kneb øjnene hårdt i et par gange for at kunne se skarpt igen. Da de sorte støvler nærmede sig med lange skridt, var der noget i hånden. Det glimtede, da lyset reflekteredes i stålet. Var det ...?

Han så den frie hånd gribe om plasthåndtaget, og et millisekund senere var der et tryk mod struben. Væsken, som sivede ud mellem gummer og knebel, gjorde det umuligt at skribe, men det var også lige meget. Selvom han havde været i stand til at skribe, havde ingen hørt ham gennem totaktsmotorens brøl.

KAPITEL 1

Offeret nøgne hud var grålig, og i projektørlyset var liget næsten selvlysende i den mørke septemberaften. Kriminalkommissær Maggan Kipowski lod blikket hvile på de livløse lemmer, mens hun afventede, at hendes kollega skulle komme med den første udtalelse. En meter foran hendes egne lå den dodes fødder, spredt en halv meter fra hinanden. De sorte hår på skinnebenene var kraftige og tætte. Huden ren i kontrast til den ru, mørke asfalt, som kroppen var placeret på. Maggans blik fortsatte sin vandring og nåede ufrivilligt frem til mandens køn. En sen mælkebøtte stak op ved siden af den slapt hængende, rynkede pung. Et øjeblik kunne det lige så godt have været et stilleben af den dystre slags.

„Hvor længe har han været død?“ spurgte hun, da hun til sidst ikke længere kunne holde sig tilbage og kiggede rundt på mandskabet omkring sig.

De var måske snart tredive personer forsamlet efterhånden, men der var ikke ret mange kendte ansigter. Hun sukkede. Selvom de var mange, stod en del tilbage at ønske med hensyn til kompetence denne fredag aften, og Maggan håbede inderligt, at det ikke ville påvirke deres arbejde negativt.

„Umuligt at afgøre, før vi har haft ham forbi David.“

Kriminaltekniker Judith Schüler så langt om længe op på hende, men i stedet for at svare sendte Maggan hende et blik for at sige, at hun måtte give lidt mere end det. Selvom Maggan godt vidste, at der ingen præcise svar var, før en fuld retsmedicinsk undersøgelse var gennemført, så forventede hun et estimat. Judiths blik mødte Maggans, og de mørke øjne glimtede.

Judith Schüler var ikke som de fleste teknikere. Hun var

uddannet retsmediciner først, men havde efter nogle år i de flisebeklædte lokaler på retsmedicinsk afdeling i Solna bestemt sig for at søge ud i felten, og så havde hun omskolet sig ikke mindre end to gange. Så vidt Maggan vidste, var hun den eneste i staben, som både var politiuddannet, retsmediciner og kriminaltekniker.

Judith trådte et skridt væk fra liget og trak mundbindet ned under hagen. Hun havde fået tynde, lange mærker efter elastikken på kinderne, og Maggan fik øje på en sort hårlok, som var smuttet fri af hårnettet under huen. Hun lænede sig frem og strøg den frie hårlok tilbage mellem tinding og net. Judith begyndte at tænke højt.

„Det ser ud til, at han er blevet tømt for blod, før han er blevet efterladt her. Ingen blod er ensbetydende med ingen ligpletter, men *rigor mortis* er først lige sat ind, hvilket indikerer, at han var i live ved middagstid. Vi ved dog ikke, hvornår han blev transporteret hertil.“

„Transporteret?“ spurgte Maggan.

„Den omgivende temperatur påvirker nedbrydningsprocessen.“

„Okay, men komplicerer vi ikke det hele lidt, hvis vi skal til at tage højde for, at han måske har været på køl på vej herhen?“

Maggan så, hvordan kollegaen snerpede munden sammen, men der var også ro i de brune øjne. Den kolde blæst i Frihavnen smøg sig ind under tøjet, og Maggan trak jakkekraven tættere om halsen. Om gåsehuden var forårsaget af den kølige vind eller det makabre scenarie, var svært at svare på. Det aflædte lig var placeret op ad en stor, mørk skulptur i form af et anker. Håndfladerne lå åbne, lysende hvide mod den mørke himmel. Tilsammen afstedkom det en ildevarslende, næsten religiøs følelse, og Maggan spekulerede på, om det præcis havde været det, som vedkommende, der havde efterladt liget, havde ønsket at opnå.

Kriminalteknikerens stemme vækkede kommissær Kipowski af hendes tanker igen, og modvilligt slap hun offeret med blikket.

„Det, som jeg frem for alt reagerer på, er manglen på rifter, hudafskrabninger og blå mærker. Han er foruroligende usåret,“ sagde Judith. Hendes hvide engangsdragt knitrede hørligt, da hun satte sig på hug.

Maggan havde tænkt det samme, men der blev sat en fed streg under alvoren af den bemærkning. Når Judith Schüler anvendte ord som *foruroligende*, så var det, fordi det var langt ud over det sædvanlige.

„Usåret bortset fra det åbenlyse vel?“

Maggan sagde det for sig selv, men kollegaen hørte det og nikkede. Judith gik et par skridt om på offerets højre side, og Maggan fulgte efter, omhyggelig med ikke at træde uden for de trædeplader, der var lagt i en cirkel omkring det store jern-anker. Hun var på ingen måde sart, men hun havde forsøgt at undgå at se på det sted, hvor hovedet burde have siddet, for ikke at miste fokus på de øvrige detaljer. Nu fulgte hun med blikket de skrånende skuldre mod de muskler, der forbandt dem til halsen. Snittet var omkring femten centimeter i diameter, og det lyserøde indre i den kraftige hals var brudt af brusk og knogler i hvide nuancer. Uden en egentlig anatomisk viden havde Maggan svært ved at skelne, hvad der var blodårer, spiserør og nakkehvirvler, alt imens hun iagttog Judith, som forsigtigt, men målrettet tog prøver af det, der var den hovedløse mands højeste punkt.

„Kan du se, hvad der har været anvendt til at skille hovedet fra kroppen?“

Judith mumlede noget uhørligt som svar, og Maggan antog, at hun havde brug for mere tid. Hun så ud over vandet bag færgeterminalen. To store betonsiloer tårnede sig op som mørke skygger på kajen, og bag dem trak de gråsorte skyer ind mod land. En ordentlig byge over gerningsstedet ville sandelig være prikken over i'et denne fredag aften.

„Et takket redskab, måske en savklinge. Men om det også har taget livet af ham, er umuligt at afgøre, før David har set på ham. Hvis det da bliver David, der tager den her. Det håber jeg?“

Maggan nikkede kort som svar.

„Måske vil ikke engang han blive i stand til at besvare alle spørgsmål, for liget er tømt for blod, og det komplicerer sagen,“ fortsatte Judith, hvorpå Maggan atter nikkede.

Fra det sekund hun havde sat sin fod i Frihamnsgatan tidligere samme aften, havde en skæbnsvanger fornemmelse svævet om hende. Judith kiggede op, da Maggan ikke svarede.

„Hvad tror du?“

„Jeg har en meget dårlig mavefornemmelse. Der er noget, der virker helt forkert, men jeg kan ikke sætte fingeren på det. Lidt som om det var første scene i en thriller, helt surrealistisk.“

„Det er det ikke klamt nok til,“ svarede Judith og bøjede sig endnu en gang frem for at se nærmere på den overskårne hals.

„Er det dér ikke uhyggeligt nok for dig?“ spurgte Maggan og kunne ikke lade være med at grine.

„Måske hvis det havde været et barn.“

Judith løftede forsigtigt på en stump af spiserøret, som havde lagt sig ind over luftrøret, så Maggan kunne se ned i den cylindriske struktur, som bruskringene tilsammen dannede. „Eller hvis vi havde fundet kønsdelene proppet i *trachea*.“

„Føj, Judith!“

Maggan viftede affærdigende med hånden mod sin kollega og vendte sig væk i retning af krydset. En gangbro over Frihamnsgatan lå ikke mere end omtrent ti meter fra dem, og på den anden side af vejen lå Magasin 3.

„Er der ikke meget gang i den derovre af en fredag aften at være?“ konstaterede Judith og nikkede i retning af tredjesalen i den røde murstensbygning.

Ingen silhuetter i vinduerne, hvor der i modsætning til de andre etager var lys. Noget måtte de gøre rigtigt deroppe, de anonyme unge uniformerede betjente, som Maggan havde sendt op for at indsamle vidneforklaringer og holde mobiltelefonerne væk fra ruderne.

„Det er et eller andet tv-produktionsselskab, som holder fredagsbar. Det var en deroppefra, der opdagede liget på vej hjem.“

„Sejt nok.“

Judith lød eftertænksom, og Maggan nikkede tavst, før hun vendte sig om mod liget igen. Symmetrisk, rengjort, nøgen. Som et brutalt kunstværk. Den, der havde placeret liget her, havde gjort det med en åbenlys risiko for at blive opdaget, og alligevel var der ingen tydelige spor efter opstillingen. Det var ikke sjusket gjort. Der var ikke stresset med det. Tværtimod. Kriminalkommissær Maggan Kipowski var sikker på, at der var tale om en, der var både omhyggelig, kalkulerende og selvsikker, og hendes ildevarslende mavefornemmelse var formentlig pålidelig. Hun og hendes kolleger på afdelingen for personfarlig kriminalitet var nødt til at gøre det hele rigtigt fra begyndelsen, hvis de skulle have en chance for at finde en gerningsmand af den kaliber.

Lørdag den 10. september 2033

KAPITEL 2

Lyset på badeværelset blinkede uheldssvangert et par gange, før rummet lå badet i lys. Blinkene udløste en velkendt, stikende smerte i venstre tinding. Maggan Kipowski havde ikke sovet i mere end et par timer, men så snart de søvndrukne tanker om at snooze vækkeuret på telefonen var jaget på flugt, stod gårsdagen knivskarpt for hendes indre blik. Det havde ikke taget mere end et par sekunder at gå fra dyb søvn til lysvågen. Hun havde en urolig følelse prikkende i kroppen. Første dag i en ny efterforskning føltes altid sådan, men sjældent så intenst som i dag. Hun havde hurtigt scrollet sig igennem det, der var lagt op i den krypterede app, men ikke så overraskende havde ingen opdateret, siden hun selv havde lagt sin og kriminaltekniker Judith Schülers første notater fra aftenens undersøgelser på gerningsstedet ind.

Maggan trak det misfarvede badeforhæng til side fra badekarret og efterlod pyjamasshorts og trusser i en lille bunke på badeværelsesmåtten. Hun lod som altid vandet plaske ned over sig, allerede inden det blev varmt og behageligt. De små lyse hår på hendes fregnede arme havde rejst sig, og hun rakte ud efter den malplacerede eksklusive badeolie, som Vera havde foræret hende. Det dunkede i hovedet nu. Hun var nødt til at holde fast i blandingsbatteriet for ikke at miste balancen. Hendes syn blev sløret, og flasken med badeolie blev til to. Bruser-vandet, som for lidt siden havde været kuldslået, brændte skønt på ryggen, nu hvor hun stod foroverbøjet. Hun vejede flasken i hånden og forsøgte at trække vejret roligt, mens hun ventede på, at hendes syn skulle klare op igen. Olien var en af de mange spontane gaver, som hun havde fået af sin kæreste,

gaver, som hun sjældent havde gengældt, og som blev ved med at tilflyde hende i en lind strøm, selvom Maggan ellers gerne bekendtgjorde, at materielle ting ikke sagde hende noget.

Hun lagde hovedet bagover og lod vandet strømme ned over ansigtet, mens hun smurte olien ind under armene og hen over brysterne. Hun kunne jo lige så godt bruge den, nu den stod der. Hun modstod fristelsen til at skrue ned for det varme vand, da den brændende vandstråle ramte ansigtet. Det måtte gerne gøre lidt ondt, hvis det var det, der skulle til for at blive varm helt ind i marven.

Synet af det hovedløse lig sad fast på indersiden af hendes øjenlåg, men hun gjorde ikke noget for at viske det væk. For Maggan var det en vigtig del af processen i efterforskningen. Lade sig oversvømme af erindringsglimt når som helst. Fordøje detaljerne i de mentale fotografier, som hjernen havde taget fra findestedet.

Hun gned overkroppen under det varme vand, men olien blev liggende som en fedtet hinde, og hun mærkede et stik af irritation. Hvorfor skulle man have lyst til at sæbe sig ind i fedt? Det modarbejdede jo hele pointen med at tage et bad. I en hurtig bevægelse trak hun badeforhænget til side for at række ud efter sæben, der lå på håndvasken, og uden at tænke sig om lod hun blikket glide hen over lampen over spejlet. Smerten bag issen ramte som et lyn og fik hende til at fare sammen, så hun måtte støtte sig til håndvasken. *Fotofobi?* havde lægen spurgt. Lysfølsomhed.

Der var snart gået en uge, siden hun havde fået beskeden. Tumoren – som lægen kaldte et *meningiom* – udgik fra hjernehindens ved kraniets underste del. Mellemste del af hjernen. Lægen var af den opfattelse, at den kunne have været undervejs i mange år, men at den nok skulle være ret stor, før der var mærkbare symptomer. At den var godartet, havde selvfølgelig været en glædelig besked og en stor lettelse, hvis den ellers havde siddet et andet sted, end den gjorde, for så havde det været mindre omsiggribende, men den kunne forårsage stor skade, hvor den sad, og var svær at operere væk. Den trykkede

på flere kranienerver, og en operation ville indebære stor risiko for en række alvorlige komplikationer.

Den billige håndsæbe havde udøvet sin virkning, og befriet for olier slukkede Maggan for vandet. Mere forsigtig nu og omhyggelig med at holde blikket væk fra lyskilderne svøbte hun sig i et badelagen, som at dømme efter den lidt sure lugt burde have været vasket for længst.

Hun bukkede sig ned for at samle den tøjbunke op, som hun havde efterladt på gulvet, og hun fik gåsehud, da hun mærkede, hvordan det atter sortnede for hendes øjne. Synet. Selvom lægen havde været meget tydelig, var det, som om hun ikke havde magtet at høre efter. Den pædagogiske fremstilling af, hvordan det høje tryk påvirkede synsnerven, føltes som et mareridt. *Vi bliver nødt til at gøre et eller andet. For hvis den her tumor får lov at trykke på synsnerven længe nok, vil den forårsage permanente skader.* Billederne og lyden fra det lille rum på onkologisk havde ætset sig fast på den måde, som virkelig ubehagelige oplevelser kan. Hun kunne stadig huske lugten af det nylagte syntetiske tæppe på gulvet i konsultationslokalet.

Langsomt trak hun vejret dybt gennem næsen for at berolige sit galopperende hjerte, mens den unge læges medlidende stemme rungede i hendes hoved. *Du risikerer at blive blind.*

KAPITEL 3

„Er der nogen, der ved noget overhovedet om det, der skete i Frihavnen i går?“ Lisa Gustafssons stemme gjaldede i det tyndt befolkede kontorlandskab.

De få på redaktionen, som var mødt ind på vagt i week-enden, så op. Vera Bonde afventede, om nogen ville svare. Hun havde slet ikke hørt, at der skulle være sket noget i går, men det havde hun ikke tænkt sig at sige højt.

„Jeg har tjekket alle kilder og tråde på vej herhen i tunnel-banen, men det virker ikke, som om der er lækket det mindste endnu,“ sagde Jack henne fra sofaen, hvor han hjemmevant havde smækket benene op på bordet foran sig.

„Det er i og for sig ganske udmærket, for så har vi stadig chancen for at komme først.“

Vera brød sig ikke om at konstatere det åbenlyse, men hun brød sig endnu mindre om at være den, der ikke var først med en stor historie. Instinktivt fiskede hun telefonen frem for at ringe til Maggan, men tøvede midt i bevægelsen. Hvis hendes kæreste lige havde fået en ny sag, ville hun ikke svare, og Vera ville endnu en gang føle sig som den, der ville forholdet mest. Desuden havde hun ikke tid til at begynde at grave i andet end det, hun snart skulle skrive om. I nogle sekunder sad hun ubevægelig, indtil nysgerrigheden, præcis som så mange gange før, vandt over fornuften. Nyheder i den umiddelbare geografiske nærhed var som regel mere pirrende, end dem fra den anden side af kloden, og det var noget tid siden, hun havde haft fat i en rigtig god historie.

„Hvor var du i går? Vi havde aftalt at mødes, men du skrev ikke engang, at du ikke kunne komme.“

Hun formåede ikke at holde hverken sin forbløffelse eller den anklagende tone tilbage. Forbløffelsen over, at hendes opringning blev besvaret, og beklagelsen over, at hun havde siddet alene aftenen før og ventet på en, der aldrig kom.

„Sorry. Det var en virkelig stressende aften. Jeg har fået en ny sag ind, og jeg kunne ikke gå. Jeg blev til efter midnat, og så ville jeg ikke vække dig, for jeg vidste jo, at du skulle møde tidligt i dag. Hvordan går det?”

Vera måtte tage sig sammen for ikke at sukke højt. Det var da fandens, så undvigende Maggan svarede, om end i en blid og beklagende tone, som jo ellers var et godt tegn. At Vera lod, som om hun intet havde hørt om Frihavnen, var en helt bevidst taktik. Havde hun åbnet samtalen med et spørgsmål, ville Maggan i løbet af nul komma fem være slået om fra kæreste til politiefterforsker, og så ville hun ingen vegne nå.

„Jeg forstår. Jeg har det fint. Kan vi ses i aften i stedet for? Jeg savner dig.”

„Jeg savner også dig, men det bliver nok svært. Vi må se, hvordan tingene udvikler sig i løbet af dagen, lige nu har jeg bare pissetravl.”

„Hvad er det for en sag?”

Vera forsøgte at tale i en neutral tone.

„Spørger du som kæreste eller journalist?”

„Både og.”

Maggan tøvede et par sekunder, mens Vera holdt vejret.

„Vera ... Jeg ved jo godt, hvor gerne du vil være den første, der hører om en forbrydelse, men hvis det her ikke er kommet ud endnu, så vil jeg ikke være den, der lækker den.”

Vera mærkede et stik af irritation. Maggan lød næsten medlidende, og den tone bød hende dybt imod. Selvom det var en naturlig del af deres respektive arbejde, så var den overhånd, Maggan altid sad med, svær for hende at kapere.

„Den lækker alligevel før eller siden, og jeg ved jo allerede, at der er sket noget i Frihavnen i aftes. Er det din nye sag?”

Vera hørte et lavmælt suk i den anden ende.

„Ja, det er den, jeg er på.”

„Er der vidner? Hvis der er, så går der jo ikke mere end et par timer, før hele Stockholm har hørt det. Vil du ikke hellere, at det er mig, der breaker nyheden, så du kan påvirke, hvad der kommer ud?“

„Det har vi jo pressekonferencer til. Dem er du velkommen til at dukke op til som alle andre journalister. Desuden begynder jeg at føle mig afpresset.“

Vera ville ønske, at Maggans sidste sætning var blevet leveret i et humoristisk tonefald, men hun lød bare træt. Hun gav op og forsøgte at redde stumperne, før det blev for sent. De var formentlig kun et par sekunder fra, at Maggan ville sige, at hun blev nødt til at lægge på.

„Jeg kan høre, at jeg ingen vegne kommer med det her. Det er ærgerligt, at det er så sexet, når du opfører dig pligttopfyldende.“

Meggan fnøs i røret, og Vera kunne høre, at det var af grin.

„Hvis du lover ikke at afpresse mig yderligere i dag, så kan det godt være, vi kan gå ud at spise i aften alligevel. Aftale?“

„Nu synes jeg, det begynder at føles som afpresning! Men okay så. Aftale.“

De afsluttede samtalen, og Vera gik uden større entusiasme ind i det lille optagestudie. Hun satte sig hjemmevant foran baggrundsskærmen og klikkede nonchalant på et par knapper under bordpladen. Aftonbladets tv- logo tonede frem bag hende. At hun den foregående aften havde drukket en hel flaske vin, og at hun i morges først var stået op tyve minutter, før hun skulle møde, gjorde hende heller ikke noget. Ikke engang at hun havde en drønende hovedpine bag det højre øje og ikke havde læst sit eget manuskript igennem mere end en gang. Det her var hendes hjemmebane. Det var faldet hende naturligt siden første dag, og hun var helt bevidst om det.

Vera rømmede sig, fulgte nedtællingen på prompteren foran sig og lagde ansigtet i sine mest alvorlige folder.

„Om otte dage begynder klimatopmødet COP38 i Stockholm. Det er første gang, Sverige er værtsland, og demonstranter har nu taget plads og er begyndt at slå lejr uden for

Riksdagshuset i håb om at blive hørt. De ønsker strammere regler for CO2-udslip og hårdere sanktioner for dem, der ikke følger reglerne. Lad os se, hvordan der så ud tidligt i morges.“